

IV MEGLICE

PREJ

Laupno ga je pogledal: "Si že slišal za Sence?"

Kain je vprašujoče privzdignil levo obrv: »O čem, pri vseh sencah, Leanorus govorijo?«

Leanorusu je obraz preletel bežen nasmeh: »Pokazal ti bom, a najprej te za to moram omamiti. Tat, bister kot si ti, Senčni, bi to z lahkoto izrabil v svoj prid.« Kain je že hotel ugovarjati, ko je Leanorus preteče nadaljeval: »To, ali pa izgubiš palca. Izbira je popolnoma tvoja. Greš z menoj ali gresta palca?«

»Bom šel kar z njihovo veličastnostjo.« Kain je stavek skoraj izpljunil, Leanorus pa ni niti pomežiknil. Pomignil je Eranu, ki je Kainu nalil čašo kot noč temne tekočine.

»Spij.« je bil kratek Leanorus, ki je z glavo subtilno trznil v smeri elegantne čaše. Kain je pogoltnil in jo vzel. Nikjer ni videl izhoda iz te situacije. Dvignil je čašo, kot bi nazdravil z Leanorusom, jo nagnil in izpil. Zadnje, kar je videl, je bil Leanorusov pomig stražarjema, nato pa mu je oči prekrila črna tančica omame.

Omama je na površje njegovih misli prinesla še en, neljuspomin. Bil je desetletni deček, ki ga so ga sredi noči prebudili razdraženi glasovi staršev, ki sta se očitno prepirala. Obsedel je na svoji postelji in prisluhnil dogajanju v pritličju. »Aleteia, umiri se! Saj veš, da sva prisegla, prisege se pa morava držati. Vem, da se zavedaš, kaj se bo zgodilo, če ne upošteva va njegovih želja. Nepopustljiv je in ne pozna sočutja, naredil bo prav tisto, kar je obljubil pred davnimi leti, ko sva stopila v njegove vrste.« je svoji ženi razlagal Kainov oče, ona pa se ni dala. »Kaj pa če vsi štirje pobegnemo? Nikoli nas ne bo našel, če se dobro skri-« moževa dlan ji je trdno zamašila usta. »Stene imajo ušesa, Aleteia, in nikoli ne veš, komu bodo kaj povedale.«

Kain se je prestrašil – ni hotel oditi od tu, prav tako pa ni želel, da bi starša zapustila dom. Vstal je, da bi zbudil Abela, ki je spal trdno kot vedno. Na koncu je le odprl oči.

»Kaj je, lubadar mali, kaj bi rad? Batine?« je zagodrnjal Abel, ki ni bil najbolj zadovoljen z dejstvom, da ga je mlajši brat prebudil sredi noči.

»Strah me je, Abel.« je tiho rekel Kain, starejši brat pa se je medtem že znova pokrtil z odejo, da bi znova zaspal.

»Saj bi te moralo biti. Vsako noč pridejo nevarni senčnati zmaji pojest majhne otroke, ki budijo svoje starejše brate brez razloga. Pojejo jih cele, najraje pa imajo kosti, ki tako lepo hrustajo.«

»Ampak Abel, poslušaj! Misliš, da naju bosta mami in oči zapustila?«
Brat je bil v hipu buden. Prisluhnil je zvokom, ki so prihajali iz pritličja in so sumljivo spominjali na žvenketanje kovine, ki se uporablja za oklepe, vsake toliko pa je zaslišal tudi jokavo smrkanje svoje mame. Abel je skočil na noge in zgrabil Kainovo roko, nato pa sta skupaj stekla po stopnicah v pritličje doma, kjer sta zagledala svoja starša, oblečena v bojno opremo, ki sta se pripravljala na odhod.

»Kam gresta sredi noči?« je vprašal Abel, ki je s pogledom motril starša, njuna bojna oblačila in orožje, ki sta ga nosila za pasom. Delovala sta, kot da bi ju njuna otroka zasačila pri nečem, česar ne bi smela videti. Aleteia je dvignila pogled in Kain je opazil, da ima objokane oči.

»Z očetom morava nekam iti.« je dejala in si obrisala oči s tresočo dlanjo.

»Kmalu prideva nazaj. Abel, poskrbi za brata. Pelji ga h kovaču, naj gre za vajenca, ti se boš pa že znašel. Ampak najpomembnejše je, da odideta iz te hiše in se vanjo več nikoli ne vrneta. Z očetom vaju bova kmalu poiskala.«

Oče je odprl vrata in sinovoma pomahal in počakal, da se mu Aleteia, ki je objemala svoja otroke, pridruži. Nato sta skupaj stopila skozi vrata v hladno noč. Kainu se nekaj ni zdelo prav. Hotel je že steči za staršema, ki sta se oddaljevala v temi, da bi ju opozoril, a ga je Abel zadržal. Ko se mu je poskušal iztrgati, sta v tišini noči zazvenela dva strela, ki sta jima sledila topa udarca mrtvih teles na tla.

Abel je mlajšega brata tesno objel, nato pa mu rekel: »Beži h kovaču, ki živi na Senčni ulici. Nikjer se ne ustavlaj, nikogar ne ogovarjaj, le teci h kovaču. Jaz pridem takoj za tabo.« Abel je Kaina potisnil na temno ulico, sam pa zdirjal v zgornje nadstropje hiše.

Kain je tako stekel v noč, čisto sam, prestrašen in brez staršev.

»Trese se, Taliah.« je rekel Eran stražarki, medtem ko je držal Kainovo negibno telo.

»Nič čudnega. To uspavalo dostikrat obudi najhujše spomine, ne glede na to, kako dobro jih zatiraš.« mu je odvrnila, medtem ko je Kain počasi zamežikal. Učinek uspavala je popustil, še preden so prispeli na cilj. Prisilil se je, da je ostal negiben, saj si ni želel, da bi spomine podoživel še enkrat, prav tako pa ga je zanimalo, kam ga Leanorus hoče pripeljati. Zdaj sta ga stražarja nosila po zavitih stopnicah, na vrhu katerih je pred kamnitim zidom stal Leanorus.

Ko je tako stal pred zidom, se je na njem pojavila tipkovnica, na katero je vpisal številčno kodo. Kain je poskušal razbrati številke, a mu to ni uspelo, saj je bil še zmeraj omamljen od uspavala. Ko je Leanorus vtipkal kodo, se je zaslišal pisk,

nato pa je stopil skozi navidez trden zid in izginil.

